

Alfred Christensen: Jeg skal forudskikke den Bemærkning, at mit Parti ikke ønsker at modsætte sig det foreliggende Lovforslag, men vil bidrage til dets hurtige Fremme her i Tinget. Dernæst maa det være mig tilladt at rette en Misforstaaelse, der synes at have indsneget sig i det andet Ting. En af mine Kolleger i det andet Ting har nemlig gjort mig opmærksom paa, at det deroppe blev anført, at jeg havde anbefalet Albertis Retsreform, fordi den indeholdt store og ubetingede Fremskridt, medens Sandheden er den, at jeg har modarbejdet den paa ethvert Punkt og paa ethvert Omraade, hvor det har staaet i min Magt, uden dog at kunne lægge Skjul paa, at der var Fremskridt i den; man har ikke kunnet faa alt godt ud af den.

Det nærværende Forslag drejer sig jo om Oprettelse af et Statspoliti af begrænset Omfang og med begrænset Virkefelt til Efterforskning og Forfølgning af Forbrydelser og Opretholdelse af Fred og Orden, navnlig i Landjurisdiktionerne udenfor København. I Overensstemmelse med dette Virkefelt, der ligger udenfor København, ere Midlerne til Omkostningerne derved efter § 7 skaffede til Veje gennem de Forsikringer, der tegnes udenfor København og Frederiksberg. Det synes der at være god Sammenhæng i. Men naar jeg siger, at der er god Sammenhæng i det, maa det ikke derfor tros, at jeg vil udtale nogen ubetinget Beundring over, at Statskassen skaffer sig Midler til Statsformaal ved at kaste Omkostningerne over paa ganske bestemte Steder, in casu Assuranceselskaberne. Jeg er ikke ganske sikker paa, at det er rigtigt eller rationelt. Og naar jeg ikke skal komme nærmere ind paa det, saa er det, fordi der jo dog kunde være en Mulighed for, at vi her øjne den første Ende af det saa tidt omtalte Skattesystem, som vi skulle have fra den højtærede Regering. Derfor vil det være vanskeligt for mig at kritisere det, før jeg har faaet Resten af Skattesystemet lagt frem, saaledes at jeg kan se Sammenhængen mellem de enkelte Dele. Det Bidrag, som Assuranceselskaberne skulle betale, er i Forhold til de store Summer, for hvilke Assurancerne ere tegnede, saa forsvindende lille, at jeg godt kan forstaa, at en hel Del af Assuranceselskaberne har sagt: Giv os nogle farenede Politibetjente ude over Landet, maaske de ville forhindre en og anden Ildebrand, og forhindre de blot nogle faa Stykker i Aarets Løb, have vi rigelig indvundet, hvad det

koster os. Dette Punkt skal jeg altsaa ikke spille flere Bemærkninger paa.

Men der er en Paragraf, § 3, som jeg bliver nødt til at opholde mig noget ved. Det synes mig, at den højtærede Justitsminister der har været særlig ivrig for at skabe sig selv eller den vordende Politichef Vanskeligheder, som ere ganske uforholdne. Der er ingen Tvivl om, at hvad enten det er Justitsministeren eller Politichefen, der skal antage de nye Statspolitibetjente, vil det være dem om at gøre at faa de dygtigste og bedste — om muligt forud uddannede — Kræfter, som der overhovedet kan skaffes i vort Samfund. Men hvorfor da sætte saadanne snævre Grænser som dem, den højtærede Justitsminister har sat ved Redaktionen af § 3? Det skal ikke blot være Mænd, som enten ere uddannede og forstaa sig paa Tingene . . . ja, der staa vistnok for Resten ikke „Mænd“. Jo, kun Mænd. Hvorfor ikke Kvinder? Den højtærede Justitsminister ved fra de sidste Dages Højesteretsprocedure, at vi her i Landet have højt udviklede kvindelige Detektiver, der have opdaget ganske mærkelige Ting — maaske endogsaa opdaget, hvad der aldrig har fundet Sted — og som i hvert Fald vistnok selv betragte sig som staaende fuldt paa Højde med de mandlige Opdagere. Hvorfor skal det være Mænd? Hvorfor kunde der ikke staa „Personer“? Ved alene at sætte „Mænd“ afskærer Ministeren sig fra at vælge mellem Halvdelen af dem, der kunde tænkes at søge Pladserne, og vil maaske afskære sig fra at kunne faa dygtige Folk, der kunde bruges.

Men dernæst skulle Betjentene have Indfødsret. Nu er et af to muligt. Enten er vor Indfødsret affattet paa en saadan Maade, at man ikke kan tage en Mand i Tjeneste som Statspolitibetjent eller Overbetjent, medmindre han har Indfødsret. Men hvis dette, hvad jeg ikke tror, maatte være Tilfældet, er det jo ingen Nytte til at have en saadan Bestemmelse her, for det er en given Ting, at Justitsministeren ikke vil ansætte Folk, som, fordi de ikke have Indfødsret, mangle den første Kvalifikation til overhovedet at kunne faa disse Pladser. Altsaa i det Tilfælde, at det er nødvendigt at have Indfødsret for at blive Statspolitibetjent, saa er det overflødig, at det staa i denne Lov, men er det ikke nødvendigt, at det staa i Loven, saa kan det kun være skadeligt, idet man derved lader en Lejlighed gaa forbi til at give en meget billig Kompliment til de ombøende Nationer, særlig en os meget venskabelig